

„Ott feküdtem a műtőasztalon. A maradék látásomból kevés maradt. Abban a pillanatban egy nagy fényáradatba belefolyó vörös fonalat láttam, majd egy kisebb szintén piros pontot, ami jobbra és balra ugrik, majd eltűnik. Belépett a képbe egy nagyon vékony kampó, az ott matatott egy ideig, majd megint érkezett a bíborfolyó.

Nagyon érdekes élmény, ha az ember bentről nézi azt, amit magában a szemben végeznek. A látás már nem működik, de mégis szemléled, ahogy két milliméterre vacakolnak a látóidegedtől. Lehetetlen, de mégis látod. Vagy már ezt is csak a tudatod nézi?

- Adjunk vérzéscsillapítót - mondta az asszisztenciának a professzor.

A háttérből valami komolyzene szólt, annyira szerettem volna tudni, hogy mi az, azaz szerettem volna annyira ismerni a tudás által a muzsikát, hogy csak annyit mondjak: Csajkovszkij, vagy Bach...

Éreztem, ahogy megszúrják a kezem, majd jött a következő, ujjszúrás -a cukrom is nézték-, a végén az engem operáló, nagy tudású férfi a kezével kopogtatni kezdett a homlokomon.

- Miért nem? Miért? Hallja?

Mit mondjak neki? Azt, hogy nem tudom, vagy azt hogy „Azért, mert ha kiderül...” ? Semmi nem jutott eszembe, amivel olyat mondhattam volna, ami válasznak minősül.

- Akkor azt gondoltam, hogy nem lesz baj - feleltem kurtán.

Hallottam, ahogy felszisszen, ahogy leginkább lekeverne nekem két hatalmas pofont, de e helyett csak nagyon elhúzottan levegőt vett és abba hagyta a fejem kopogtatását.

- Sajnálom, nem tudok mit tenni.

Ezt mondták előre. A közel két héttel ezelőtti szemészeti vizsgáloban a hasonló kérdéseket feltevő főorvos, miután belenézett a szemembe, halk, de nagyon határozott hangon közölte:

- András, maga meg fog vakulni. Lehet még egy kis idő, de ahogy most állnak a dolgok, biztosra veszem, hogy nagyon hamar. A semmi is kevés, de ha valaki még hozzá mer nyúlni, az majd a prof.

Akkor már csak annyi látásom maradt, hogy ha lenéztem a földre, a lábam hegyét még ködösen, de láttam. Vagy ha kissé félrefordítottam a fejem és felemeltem az állam, talán egy méterre is. A szemészeti osztályról alig néhány lépésre lévő belgyógyászatra, ahol elindították a „megmentésem” félve indultam vissza. Az ismerősökkel a rövid, de annál erősebb beismeréssel és szemrehányásokkal teli beszélgetéseken már az elején túlestem, akkor ott azon a pár méteren a semmibe való lépkedés rémített meg. Ha megbotlok, vagy beesek egy bokorba, esetleg ahogy átmegyek a járdát keresztező úton, és nem veszem észre a közeledő autót...

Mi van akkor?

Kiröhög valaki, vagy odaugrik, hogy elkapjon, esetleg megijed az esésemről, hogy rosszul vagyok? S ha elüt az az autó? Itt úgysem jönnek gyorsan, és hát cseszse meg az ég! Ha nem is látom, hallom, ha jön.

De nem jön semmi, akkor gyorsan átmegyek, csak simán egyenesen, ott meg már karnyújtásnyira a fal, azt meg valamennyire, de észlelem.

Tényleg, a vakok hogy mennek, hiszen nem is látnak, még annyira se, mint most én? Ja, nekik van az a fehér bot.

Azzal valahogy kopognak, meg ilyenek. Talán kellene nekem is. Hol lehet olyat venni? Biztos a vakok intézeténél.

Elindultam keresztül az autóknek szánt részen. Na, akkor egyenesen kell menni, de hogy a fenébe is van most az egyenes? S ha most jön egy kocsis, akkor jól elüt. Az lenne a tuti!

„ ... A kórház udvarán elütötte egy autó J.A.-t, aki a kis sebesség ellenére akkora sérüléseket szenvedett, hogy hiába próbálták megmenteni, életét veszítette ...”

Normális vagyok? Ébresztő ember! Ugyan most a nyakadba omlott minden, de nem haltál meg! Ami most van, azt magad tetted, hát viseld!

Elértem a falat és nagy levegőt véve lassítottam. Gondolkodjunk egy kicsit, ne kapkodjunk!

A cukor elrendezett jó néhány dolgot, elrendezte a jövő felé az utam, legalábbis egy irányt. Oké. A veséim félig se működnek, erre manapság vannak jó gyógyszerek, meg ott van a művesekezelés. Hát sokat nem tudok róla, csak annyit, hogy ott fekszenek a súlyosságuktól függően a betegek egy gépen és két kezelés között jobban vannak. Hát ez nem túl biztató, de hiszen nekem még azért van valami működésem. Azaz szedek tablettákat és ugye, ahogy megfogadtam, figyelek és akkor jó lesz. Legalábbis egy darabig.

Ami meg a vakságot illeti, ki tudja? Az imént azt mondta a főorvos, hogy ugyan a semmi az esélyem, de mégis elküld ahhoz a profhoz, aki lehet, hogy mégis tud majd valamit segíteni.”